

v zemlji, se kakor mlado drevce na gladkim žlaku odreže, in se kakor zagozda ravno pod enim zdravim očesam obrezana pelcka ali v cep v stari razklan ters dene. Zdaj se žlaku pelcovanja terta z verbovo vitro močno povije, se položi zlahtni ters, ki ima kakih pet skepov, po jami, se mu da spodaj in zgoraj živeža za več let (le nikar živiga gnoja, raji gnojne persti ali važ) se pri kraji jame lepo ravno gor osloči in zakople. Tako bo ters že prvo jesen zrelo grozdje prinesel, in vinorednik ne bo kaplje vina zgubil, temuč si še za dolgo časa rodovit in zlahten ters perpravil. Bolj navadno pa je še pelcovanje z rozgami, ki imajo le dve očesi, ktere se pa drugo spomlad grobati morajo.

Vsaki priden gornik, vinogradnik (Véncerl) razumě cepljenje, in bo vedil, de se rozge od popolnoma dozorenjiga ne pozebljeniga tersa vzeti morajo, ktere so od réza do pelcovanja za tri perste v vodi stale, ali pa v zemlji do pol zakopane bile. Nar boljši čas je za to delo, okoli sv. Filipa, kadar je mesec tri ali štiri do osim dni star, in terta že tako žéne, de se iz nje voda vlije, če jo odrežeš.

Cepič ali rozeg za pelcovanje se lahko dobi v Celji pri gospodu Vokavnu, péku, ki je prvi vinorednik našiga kraja, potem v grajšini Šeněški, pa tudi jaz jih od šipona celó lahko tavžent pogrešim.

Res je, de skoraj vsako pléme tert po svoji natori drugo zemljo in delo tirja; de je torej na gorkoto zraka in natorno lastnost terte gledati, kér bi po tem takim vsaki ters rodovit bil; ali tega se nima nikdo bati, kér jaz od samih rodovitnih plemen tert govorim, ktere se v naši zemlji dobro obnašajo. Akoravno sim imenovane plemena vse po naši navadni šegi obrezoval, je vunder vsako z našo rodovito lipovšino vred rodilo, manj pozéblo in tudi v cvetu bolj zderžalo, kot ona. Ščasama pa bomo že tudi zvedili in se naučili terte, vsako po njeni lastnosti, v svoj večí dobiček obrezovati in obdelovati.

Ni tedej pravičniga izgovora, de bi naših tert za imenovane boljši ne zamenjali, tudi ne, ako bi se zavolj natornih zaderžkov tam pa tam kake kaplje manj pridelale. Kaj de, če bi ga bilo nekaj manj, ko se bo pa to veliko dražji prodalo; in ako se hrani, bo še v petih, v šestih in še v več letih zlahtno vino, kakor olje, v resnici v krepkost in pravo zdravilo starčkam.

Lahko de veliko umnih vinorednikov to vse bolj vé, kakor jaz. Razumniši od mene prosim, de mi naj nezamirijo, de jim znane reči pregrevam. Kér pa v našim kraji še vinoredniki tega sploh ne vedo, in vunder spomladi tako skerbno v goricah terte cepijo (pelcajo) se vé, de v nevednosti le zeleniko iz vinogradov režejo, in v njo veliko slabši lipovšino cepijo, kér jim zelenika prekisló vino daja; pa ne vejo, de je ravno zelenika v našim kraji še nar zlahtniši terta, in akoravno vsako léto popolnoma ne dozori, vunder vinu tisto moč daja, ktera ga terpeče in zlahtno stori. Zatorej domače vinorednike prosim: naj se po mojih besedah ravnaajo, in ako bi eden ali drugi želel tako novo tersovje viditi, ali njegovo vino okusiti, naj se mi oglasi. Vselej me bo najdel pripravljena mu ters pokazati in mu vina pokusiti dati!

V Braslovčah 10. sušca 1848.

Anton Koderman, *) učitelj Braslovške šole.

Napitnica.

Letas je prav dobro leto,
Vinca je dovolj na svetu;

Donez je prav srečen dan;
Ne daj Bog de bi bil pjan!

Bratje moji in sestrice,
Vi mladenči in device,
Smo veseliga serca,
Le zahvalimo Boga.

Gerdo, gerdo bi nam bilo
Ako bi se nam zgodilo,
Čeb' se kateri tak napil
Deb' mu pot prevozek bil.

Pjancam nočemo napiti,
Pjankam vina ne točiti;
Pjane je nevhaležen tat,
Kedar dela 'z vina trat.

Stara pésem pomnožena.

Iz Ljubljane.

7. dan tega mesca ponóci so se podali krajnski poslanci na Dunaj, se presvitlimu Cesarju za podarjeno konstitucijo zahvaliti in tudi Dunajske mestnike in posebno šolsko mladost serčno pozdravit. Ti poslanci so gospodje: grof Hohenwart, c. k. dvorni svetovavec, baron Kodelli, Dr. Burger, Dr. Orel, J. Guttmaun, prvi svetovavec Ljubljanske mestne gosposke, Dr. Bleiweis (vrednik Novic), Dr. Rudolf, Dr. Delkot, Dr. Reher, Dr. Strupi, Rudež, Mühl-eisen, Souvan in Jožef Pleiweis. K.

Veseli dan v Višnjigori.

Po premilostljivim cesarskim dovoljenji 15. dne sušca 1848 je bila tudi v Višnjigori na Dolenskim napravljena národna (domača) straža. Drugi dan malitavnega letašnjiga léta je naš kantonski komisár, gospod Bruner povabil vse gospodarje Višinskiga mesta v mestno hišo (rotovž). Tam jim je práv lepo razložil, kako potrebno je tudi tukaj cesarkiga dovoljenja se poslužiti in národno stražo napraviti, de bi v takim nevarnim času svoje življenje in svoje premoženje ohranili. To povabilo je tudi podpiral nek gospod uradnik, v ta namen od kresije iz Noviga mesta poslan. Na to povabilo so se večidel prebivavci možkiga spola, stari in mladi v národno stražo zapisati dali, in še tisti dan si oficirje in druge sprednike izvolili. Drugi dan že, bila je ravno nedelja 2. dan malitavnega, so se vsi v stražo zapisani mestnjani po poldanšnji božji službi vkup zbrali, z belo rudečimi židanimi trakmi okinčani. V versto po soldaško se vstopijo in gredó po soldaškem redu (marširajo) v kantonsko grajšino zunaj mesta. Vsi stopajo po bobnarjevim vdarku, kakor de bi bili že izurjeni vojaki. Bobnar (tambor) nabija boben, kakor de bi bil pri soldatih izučen, pa je mlad Višnjjan, domač rojak. Pred njimi nese eden iz med njih lepo belo rudeče bandero s svitlo zvezdo, kakoršniga bi se nobena soldaška truma ne sramovala, desiravno je bilo tako neutegama napravljeno, kakor de bi bilo iz zemlje zrastlo. V grajšinskim dvoru so se možje narodne straže nekaj časa v soldaškem obračanju vadili, kar jih je práv prijazno učil oficir našiga regimenta, gospod Schönberger. Po končanem vadenji gredó spet vsi po soldaškem redu z banderam in z bobnam iz grajšine v mesto nazaj. Vstavijo se pred hišo izvoljeniga stotnika (kapitana) v versto in zaupijejo na vso moč: „Dolgo živi naš dober cesar Ferdinand“. Gospod kantonski komisár in novo zvoljeni gospodje oficirji so dali novim stražnikom tri keblje vina, ktero so očitno na tergu pili, dobre volje bili in cesarju na čast peli.

Zvečer je bilo celo mesto v svitlobi. Po vsih oknih so sveče gorele, ne le samo po mestu, ampak tudi zunaj mesta v kantonski grajšini, v farovžih, v kaplaniji in v šolmojštriji je vse migljalo po oknih.

Tako so Višnjani 2. dan malitavnega 1848 z velikim veseljem obhajali in presvitlila cesarja za dodeljeno

*) Pisatelju tega sostavka, pridnimu tovaršu Štajarske kmetijske družbe, se bo, kakor smo slišali, pri občinskem zboru v Gradcu 6. dan maliga travna tega léta za sadjo- in vinorejo sreberna svetinja podelila. Vredništvo.